

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 17 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Elżbieta Majewska**

Protokolant: sekretarka M. L.

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2015 r. w Koninie

sprawy **H. Z. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek odwołania H. Z. (1)

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 10.12.2014r. znak: (...)

- 1. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu H. Z. (1) prawo do emerytury od dnia 27.11.2014r.**
- 2. Nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.**

Sygn. akt III U 114 / 15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 grudnia 2014 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił H. Z. (1) prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, iż wnioskodawca nie spełnił przesłanek do nabycia prawa do emerytury bowiem nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zakład stwierdził, że przedłożona dokumentacja potwierdza, że wnioskodawca pracował jako piekarz, starszy piekarz, brygadzysta w piekarni, ale nie można jednoznacznie stwierdzić, że ubezpieczony wykonywał prace przy wypieku pieczywa.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł H. Z. (1) domagając się uwzględnienia jako okresów pracy w szczególnych warunkach pracy w charakterze piekarza na podstawie zeznań świadków.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując się na argumenty podniesione wcześniej w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koninie ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawca **H. Z. (1)**, ur. (...), złożył w dniu 28.10.2014 r. wniosek w ZUS o przyznanie prawa do emerytury. We wniosku oświadczył, że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, nie pozostaje w stosunku pracy, obecnie pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony dołączył do wniosku zaświadczenie z dnia 27.10.2014 r. wystawione przez (...) w P. na podstawie dokumentów przejętych od syndyka masy upadłości (...) (...) w K. potwierdzające, iż H. Z. (1) był zatrudniony w Gminnej (...) w K. w okresie od 01.09.1970 r. do 25.08.1991 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, a w okresie zatrudnienia wykonywał pracę na stanowisku piekarza. Służbę wojskową odbył w okresie od 11.05.1974 r. do 14.04.1976 r.

Ponadto wnioskodawca dołączył także umowę o pracę, angaże, dokumentację płacową z tego okresu zatrudnienia i powołał się na inne dokumenty dołączone już do wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku i złożonych już wcześniej przy wniosku o rentę organ rentowy przyjął, że wnioskodawca do dnia 1.01.1999 r. udokumentował 25 lat, 5 miesięcy i 29 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 9 miesięcy i 20 dni okresów nieskładkowych, natomiast nie uznał żadnych okresów pracy w szczególnych warunkach.

Okolicznością sporną w niniejszej sprawie było więc to czy odwołujący posiada do dnia 1.01.1999 r. wymagany 15 – letni okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił, że ubezpieczony podjął pracę w Gminnej (...) w K. od dnia 01.09.1970 r. Początkowo zawarł umowę o praktyczną naukę zawodu, przez 2 dni pobierał naukę w szkole, a przez 4 dni uczył się zawodu piekarza w Piekarni prowadzonej przez (...) w K.. Nauka zawodu trwała do dnia 28 lutego 1973 r.

Z dniem 01.03.1973 r. powierzono ubezpieczonemu stanowisko piekarza stołowego. Jako piekarz stołowy odwołujący wykonywał prace bezpośrednio przy wypieku pieczywa, na wszystkich jego etapach. M.in. przygotowywał mąkę do wyrobu ciasta, dodawał do niego dodatki, nadzorował pracę maszyn, które to ciasto wyrabiały. Następnie pracował przy stole, gdzie ważył wyrobione ciasto i je formował. Tak przygotowane pieczywo szło do komory fermentacyjnej, a następnie było wkładane do pieca i tam się wypiekało. Po zakończeniu wypieku odwołujący wyciągał pieczywo z pieca. Początkowo wszystkie prace związane z wyrabianiem ciasta, jego formowaniem były wykonywane ręcznie, dopiero później przyszły maszyny, które wyrabiały ciasto i odwołujący wówczas nadzorował pracę tych maszyn.

W okresie od 11.05.1974 r. do 14.04.1976 r. H. Z. (1) odbywał służbę wojskową, a po jej zakończeniu wrócił do pracy na to samo stanowisko i pracował nadal przy wypieku pieczywa na stanowisku starszego piekarza. Od 19.05.1978 r. powierzono także odwołującemu obowiązki brygadzysty. Na tym stanowisku ubezpieczony nadal wykonywał pracę związaną z wypiekiem pieczywa, dodatkowo jedynie nadzorował pracę innych pracowników brygady i dokonywał rozliczenia artykułów, surowców użytych do wypieku pieczywa.

Od dnia 1.07.1982 r. pracodawca powierzył H. Z. (2) stanowisko mistrza produkcji. Powierzenie tego stanowiska nie wiązało się ze zmianą zakresu obowiązków, odwołujący nadal wykonywał prace związane z wypiekiem pieczywa tj. przygotowywał mąkę do wypieku, nadzorował wyrabianie ciasta, ważył ciasta i formował je na bochenki, zdarzało się też że wkładał ciasto do pieca, a po upieczeniu wyjmował z pieca. Prace te odwołujący wykonywał do dnia zakończenia zatrudnienia w(...) (...) w K. tj. do 25.08.1991 r., pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach ZUS, w aktach osobowych odwołującego, zeznań świadków J. K. i B. T., a także zeznań wnioskodawcy.

Zdaniem Sądu zeznania świadków zasługują na uwzględnienie, gdyż są logiczne, spójne i szczerze, wzajemnie się uzupełniają a ponadto w całości znajdują potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach osobowych pracownika. Świadczyli razem z odwołującym w piekarni w K., prowadzonej przez (...) (...), znali charakter pracy odwołującego, zakres powierzonych i wykonywanych obowiązków, a także warunki w jakich praca ta była

wykonywana. Zeznania świadków znajdują też potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w dokumentach z akt osobowych.

Także zeznania odwołującego Sąd uznał za wiarygodne, logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym.

W myśl przepisu **art. 32 ust. 1** ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2013.1440 – j.t) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r., będącym pracownikami, którzy wykonywali pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym, niż określony w art. 27 ust. 1 ustawy.

W świetle natomiast **art. 184 ust. 1** powołanej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. **32**, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura ta przysługuje jednak pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa – art. 184 ust. 2 ustawy.

Wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk ustala się w oparciu o przepisy dotychczasowe, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z treścią przepisu § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tymże rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W myśl przepisu § 4 powołanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca H. Z. (1) urodził się w dniu (...), a więc do nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach winien spełnić warunki określone w **art. 184** ustawy.

Poza sporem jest, że wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, osiągnął wiek emerytalny określony w powołanych przepisach tj. 60 lat, do dnia wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach tj. do dnia 1.01.1999 r. odwołujący udokumentował wymagany okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 bowiem posiada łącznie 28 lat, 3 miesiące i 19 dni takich okresów. Sporne natomiast było to czy odwołujący posiada do dnia 1.01.1999 r. wymagany przepisami okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Z materiału dowodowego zebranego w trakcie postępowania sądowego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, iż odwołujący w okresie od 01.03.1973 r. do 25.08.1991 r. był zatrudniony w piekarni w K. na stanowisku piekarza, starszego piekarza i mistrza produkcji. W tym czasie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy wypieku pieczywa bowiem zajmował się wyrabianiem ciasta, formowaniem i wypiekaniem pieczywa. Prace, jakie wykonywał odwołujący w tym czasie są wymienione w wykazie A dział X załącznika nr 1 do rozporządzenia (prace w rolnictwie i przemyśle rolno – spożywczym) pod pozycją **11** – prace przy wypieku pieczywa.

Odwołujący w powyższym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace bezpośrednio przy wypieku pieczywa, a więc wykonywał prace w szczególnych warunkach, o której mowa w powołanym rozporządzeniu.

Wymienione okresy wykonywania pracy przez odwołującego w tym charakterze wyniosły 18 lat, 5 miesięcy i 25 dni, tym samym więc odwołujący posiada wymagany okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1 a ustawy z dnia 17.12.1998 r. w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd przyjął, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Do wniosku odwołujący nie przedłożył bowiem zaświadczenia pracodawcy dotyczącego wykonywania pracy w szczególnych warunkach i ustalenie tej okoliczności nastąpiło dopiero w postępowaniu przed Sądem.

W związku z powyższym Sąd, na podstawie art. 118 ust. 1 a ustawy orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

SSO E. Majewska